



## Arrest

**nr. 43 512 van 19 mei 2010  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 mei 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 mei 2010 om 14 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JABOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

## **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Verzoeker heeft op 19 april 2010 asiel gevraagd. Uit het Eurodacverslag van 19 april 2010 blijkt dat hij dit reeds tweemaal in Duitsland, respectievelijk op 16 augustus 2005 en op 25 november 2010, heeft gedaan.

De Duitse autoriteiten stemden op 3 mei 2010 in met de vraag van België tot terugname.

Op 12 mei 2010 werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*Aan de persoon die verklaart te heten (verzoeker)*

*Geboren te X (...), op (in) x/x/xx (...)*

*van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)*

*die een asielaanvraag ingediend heeft.*

### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Betrokkene verklaarde op 19.04.2009 in België te zijn toegekomen. Dezelfde dag heeft betrokkene het statuut van vluchteling aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in X. (...), op ) x/x/xx (...),*

*Uit het Eurodacverslag van 19.04.2010 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Duitsland. De Duitse autoriteiten hebben op 03.05.2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon.*

*Betrokkene verklaarde tijdens zijn hoor op de DVZ van 22.04.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder twee keer asiel aanvroeg in Duitsland. Betrokkene verklaarde begin augustus 2005 te zijn vertrokken uit Sernovdosk. Met de wagen zou betrokkene naar Sint-Petersburg vertrokken zijn waar hij op 05-08.2005 zou zijn toegekomen. Na een verblijf van enkele dagen in het appartement van kennissen zou hij op 13.08.22005 per ship vertrokken zijn waarna hij op 15 of 16 augustus 2005 in Kiel (Duitsland) zou zijn toegekomen. Met de vragen zou hij vervolgens naar Karlsruhe getrokken zijn waar hij op 16.08.2005 zou zijn aangekomen en waar hij het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Duitse autoriteiten. Van 2005 tot 2008 zou hij in opvangcentrum in "Schwäblsch Gmünd"<sup>1</sup> verbleven hebben. Zijn eerste asielaanvraag zou negatief zijn afgesloten. Op 25.11.2008 zou hij een tweede keer asiel gevraagd hebben, Betrokkenes tweede asielaanvraag zou opnieuw negatief zijn afgesloten op 08.04.2010 en hij zou een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen hebben. Betrokkene zou vervolgens ondergedoken zijn bij vrienden om niet gerepatriëerd te worden. Op 18.04.2010 zou hij met de wagen van de smokkelaar naar België gereisd zijn waar hij pp 19.04.2010 aankwam en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.*

*Op basis van het Eurodacverslag van 19.04.2010 en betrokkene's verklaringen werd op 26.04.2010 aan de Duitse autoriteiten een terugnameverzoek op basis van art 16.1 .e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 overgemaakt. De Duitse autoriteiten stemden op 03.05.2010 in met dit terugname verzoek op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 voor bovengenoemde persoon.*

*Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene's zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over at aangebrachte gegevens in een asielverzoek.*

*De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft eveneens geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.*

*Tijdens zijn verhoor door de DVZ op 22.04.2010 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zijn advocaten hem hadden aangeraden naar België, Frankrijk of Denemarken te gaan en dat de Belgen tijdens de oorlog in Tsjetsjenië veel hulp hadden gegeven aan de mensen en dat hij omwille van deze humane instelling naar België besloot te komen (DVZ, vraag 19).*

*Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art 16 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 is dan ook niet aan de orde.*

*Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij open TBC had toen hij uit Tsjetsjenië vertrok en dat dit in Duitsland werd vastgesteld en dat hij nu genezen is. Hij zou om de drie à vier maanden wel nog controles moeten ondergaan. Betrokkene zou ook anti-depressiva nemen voor psychologische problemen en in Duitsland meerdere keren geopereerd zijn naar aanleiding van een daar opgelopen arbeidsongeval waarvoor hij nu nog pijnstillers neemt. Betrokkene brengt hiervan echter niet het minste begin van bewijs aan en maakt evenmin aannemelijk dat hij hierdoor niet zou kunnen reizen.*

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 6, art 7 of art 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten op de luchthaven van Stuttgart (2)."*

2.1. Met toepassing van de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en 43, §1 PR RvV kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2. Wat deze voorwaarde betreft voert verzoeker aan als volgt:

*"De bestreden beslissing zal bij toepassing ervan een ernstige en moeilijk te herstellen schade toebrengen aan verzoekende partij;*

*In feite zal deze de verzoekende partij verhinderen te kunnen genieten van de hoedanigheid van politieke vluchteling in België, allerminstens zijn asielaanvraag door de Belgische Staat te zien behandelen;*

*In feite zal deze de verzoekende partij verhinderen te kunnen gemeten van de hoedanigheid van politieke vluchteling in België, en haar asielmotieven in België voor te leggen;*

*Het is niet onverantwoord te stellen dat verzoeker serieuze asielmotieven hebben;*

*Tevens zal verzoekende partij geen mogelijkheid hebben om een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in België gegrond op artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 daar waar met zekerheid kan worden voorgehouden dat verzoeker aan een ernstige PTSS lijdt die zonder onderbreking verder dient te worden verzorgd.*

*Er bestaat geen zekerheid dat deze behandeling zonder onderbreking zal kunnen worden verder gezet worden in DUITSLAND zo de beslissing uitgevoerd wordt, mits de behandeling in Duitsland stopgezet werd met de afsluiting van de asielprocedure.*

*In Duitsland blijkt geen bijzondere procedure te bestaan die te vergelijken zou kunnen zijn met de procedure 9 ter in België;*

*Dat onverminderd de vrees die verzoeker koestert om niet effectief en efficiënt in Duitsland te kunnen worden verzorgd, hetgeen hij zelf heeft kunnen vaststellen van zodra zijn asielprocedure afgesloten was, verzoeker eveneens vrees koestert in Duitsland te worden overgedragen enkel en alleen maar om naar de Russische Federatie te worden gerepatrieerd, Russische Federatie waar, ongeacht zijn asielmotieven, zijn ziekte alleszins niet kan worden behandeld; TSJETSJENIE beschikt thans enkel over basis-behandelingen en het blijkt tevens dat de PTSS die ontstaan is wegens de oorlogsomstandigheden in Tsjetsjenië niet gaat verbeteren door een terugkeer die onvermijdelijk tot flashbacks zal leiden.*

*Dat de Belgische autoriteiten bij het treffen van de beslissing absoluut geen informatie bij de Duitse asielinstanties hebben gewonnen, om zich ervan te vergewissen dat verzoeker bij zijn aankomst in Duitsland, 1° verder zou behandeld worden ongeacht zijn status, 2° niet enkel ter uitvoering van het bevel om het land te verlaten dat hem daar opwacht, verder te zien uitvoeren, nl door een onmiddellijke repatriëring naar de Russische Federatie;*

*Dat de middelen serieus zijn;”*

Er dient te worden benadrukt dat het nadeel dat verzoeker inroept niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit zijn eigen gedrag. Het feit dat de Duitse asieldiensten bevoegd zijn is het gevolg van zijn keuze om via Duitsland de Europese Unie binnen te komen en er asielaanvragen in te dienen. Zoals verweerder terecht opmerkt, is Duitsland de verantwoordelijke staat overeenkomstig de Dublin II-verordening en werden alle procedures hierin door de Belgische autoriteiten correct nageleefd. Verder brengt verzoeker geen enkele informatie bij, laat staan dat hij aantoont, dat Duitsland de internationaalrechtelijke en gemeenschapsrechtelijke normen inzake personen die bescherming behoeven, niet zou naleven. Dit geldt in het bijzonder ook voor wat betreft artikel 3 EVRM. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk met een begin van bewijs dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing zijn gezondheidstoestand negatief zou kunnen beïnvloeden net zomin dat hij de onmogelijkheid van een medische behandeling in Duitsland aantoont.

De vage beweringen van verzoeker volstaan niet om aannemelijk te maken dat hij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De bewering dat de middelen “serieus” zijn, is niet dienstig omdat het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een onderscheiden voorwaarde is om tot de schorsing te kunnen besluiten.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de

Vreemdelingenwet en 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en tien door:

|                     |                      |
|---------------------|----------------------|
| dhr. F. HOFFER,     | kamervoorzitter,     |
| mevr. N. VERMANDER, | toegevoegd griffier. |

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

F. HOFFER.